

O sestře Isabelle Řepové, naší oslavenkyni

1. 1. 1977 – zvláštní datum.

V Praze se tento den hlásí o slovo Charta 77, na domažlickou internu Okresní nemocnice nastupuje sestra Isabella.

Zvláštní jméno. V záplavě obvyklých jmen dost nápadné. Že by jiná sestra? Zajisté, dokonce řádová, byť bývalá. Hleďme, tedy ne všechny „řádkovky“ poslala 50. léta „do výroby“ nebo za dráty!

Když sestra Isabella přichází do nemocnice, je už sice v duchodovém věku, ale na odpočinek nemá ani pomyslení. Byla přidělena na oddělení, kde je převaha starších a chronicky nemocných. Nemá být nápadná, je přece řádovka.

Je opravdu nenápadná. Drobná osůbka se ujme všelijakých prací, většinou těch, které nejsou u jiných moc

v oblíbě. Přitom si ale všímá těžce nemocných, umírajících. Potřebujících pomoc, posilu? Té odborné se jim dostává od erudovaných lékařů a ošetřovatelek. A jiné? S. Isabella se nenápadně zeptá tu i tam a už vytáčí telefonní číslo městské fary. Pan vikář P. Veřtát nebo P. Kaplánek přispěchají se vším potřebným a důležitým. Je potřeba v tichosti promluvit s nemocným ve strachu a obavách, pomodlit se s umírajícím? Zařídí sestra Isabella .. S. Isabella prý umí dobře německy. A tak odpoledne, když přijde z nemocnice, nebere do ruky pletací dráty, ale pozve si několik dětí spolupracovníků nebo známých a učí. Der, die, das, předložkové pády atd., atd. Například: kterak Mojžíš putoval s vyvoleným národem pouští, jak potom dostal Desatero, jak se stalo, že samotného Boha pověsili na kříž. Náboženství ve školách je zakázané. Ale kdo by kontroloval a zakazoval vrtochy starší paní, že? Léta utíkají, čas oponou trhne. Polistopadové poměry přinesou jiné požadavky. Ve školách se nedostává učitelů cizích jazyků. Panu řediteli ZŠ se donese, že paní I. B. Řepová jeden z nejžádanějších umí. Naléhá, prosí, sestra Isabella oponuje svým věkem, je jí přes sedmdesát. Svolí pod podmínkou, že bude zároveň učit náboženství. A tak se po několika desetiletích vrací ke svému původnímu poslání, pro které byla vstupem do řádu Křížových sester připravována.

Když přijde ze školy, nebere do rukou pletací přízi, ale pomáhá milému panu převorovi P. Dorničákovi v klášteře s přípravou dětských mší sv., říkanek školáček k jesličkám apod. To vše až do svých 80. let při tom pořád ještě dává kondice němčiny studentům, ba i novicům z kláštera!!

Léta utíkají, časy se mění. A sestra Isabella? Své roky odpočítává jako naše republika.

Obě poznaly změny režimů, vzestupy a pády jejich i okolních mocných. Republiky se na pocity z tohoto dění zeptat nelze, sestry Isabelly ano. Ráda se dá do řeči, třeba o tom, jak mládí přežila ve Vídni, jak se stalo, že se „přihlásila do řádu“, jak prožila 2. světovou válku a následné osvobození na severu Čech, jaké to bylo při zabírání klášterů ...

Zvídavému tazateli odpoví s jasnou hlavou, jiskrou v oku a zářivým úsměvem. Republika si na své narozeniny ještě půl roku počká. Sestře Isabelle lze popřát už 1. května. Tak tedy, sestro Isabello – do dalších let: jak Pán Bůh dá!!

Anna Váchalová